

Prelāta vēstule (aprīlis 2011)

Savā aprīļa vēstulē Prelāts runā par to, ka Jāņa Pāvila II beatifikācija un Evaņģēlija ainas, ko mums piedāvā apcerēt Baznīca, ir aicinājums intensīvi izdzīvot Lielo Gavēni un sagaidīt Lieldienu svētkus.

12.11.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Mīlēsīm vienmēr, arī Gavēņa laikā, neizmērojamo bagātību, ko Baznīca

mums dāvā ar Dieva Vārdu, jo tas mūs rosina atjaunot dvēseles enerģiju, lai nosvērti turpinātu ceļu uz Lieldienām. Pāvests rakstīja: „***To meditējot un paturot sevī, izdzīvojot ikdienā, apgūstam vērtīgu un neaizvietojamu lūgšanasveidu. Uzmanīgi klausoties Dievā, kurš turpina runāt uz mūsu sirdi, tiek spēcināts ticības ceļš, ko esam iesākuši Kristības dienā.***”[1]

Šajā ceļā mūs vada Kristus, mūsu Kungs. Vēl vairāk, Viņš pats mums saka: *Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība.*[2] Komentējot šo Jāņa Evaņģēlija fragmentu, svētais Augustīns raksta: „Tev netiek sacīts: ‘Centies atrast ceļu, lai sasniegtu patiesību un dzīvību’, patiešām nē. Celies, miegamice! Ceļš pats ir atnācis pie tevis un pamodinājis tevi no miega, ja esi gatavs atmosties. Tāpēc, celies un ej.”[3]

Gavēņa laika pēdējās nedēļas dod mums labu iespēju pārbaudīt tos nodomus, kurus tikām formulējuši šo nedēļu sākumā, un atjaunot godīgo vēlēšanos sasniegt Lielo nedēļu un Lieldienas labi sagatavotiem. Varbūt par vadmotīviem mēs varam izmantot turpmāko svētdienu Evaņģēlija tekstus, kurus klausīsimies Svētajās Misēs, tāpat kā to dara Benedikts XVI savā šā gada Vēstījumā. Tāpat vērtīgi būtu dziļi izdzīvot arī citas piemiņas dienas un gadskārtas, kas būs šajās dienās, piemēram, Jāņa Pāvila II nāves sesto gadskārtu 2. aprīlī un viņa beatifikācijas dienu 1. maijā.

Jāņa Pāvila II mūžībā aiziešanas gadskārta atsauc mūsu atmiņā uzticības Dievam piemēru, ko Baznīcai un pasaulei atstāja Svētais Tēvs. Dziļais iespaids, ko visā pasaulē atstāja viņa svētā nāve, tāpat arī neizmērojami lielais visu paaudžu, bet it īpaši jauniešu, pieplūdums, kas

tajās dienās ieradās Romā, lai pavadītu viņa svētās mirstīgās atliekas, ir spilgts apliecinājums tam, ka daudzu cilvēku sirdīs ticība ir dzīva, kaut arī dažkārt tā ir apslēpta zem pieraduma, rutīnas vai pat grēka slāņiem. Bet pietiek ar vienu Svētā Gara dvesmu, lai, līdzīgi kā tajās 2005. gada aprīļa dienās, daudzas dvēseles piedzīvotu dziļu atgriešanos un no jauna tuvotos Dievam.

Tā pati pārdabiskā reakcija atkārtojās pēc neilga laika, 19. aprīlī, sakarā ar Benedikta XVI ievēlēšanu par Pāvestu. Tad mēs kļuvām par aizkustinātiem, pārliecinātiem un pateicīgiem lieciniekiem tam, ko Svētais Tēvs teica Svētajā Misē, uzsākot savu pontifikātu: „Baznīca ir dzīva!” Un patiesi, tā nevar iet bojā, pat tad ne, kad liekas, ka tā šūpojas, jo tai līdzās ir Mierinātājs un tās Galva ir augšāmcēlušais un

pagodinātais Jēzus Kristus, kas ir visas radības Karalis.

Šī pārliecība, kas izriet no ticības, paceļas kā nesatricināma klints, uz kuras balstās mūsu cerība un pārdabiskais optimisms. „**Dievs, mūsu Tēvs – mīlošs Tēvs, kas mūs sargā kā Savu acuraugu**(At 32, 10), **kā uzskatāmi teikts Svētajos Rakstos, lai mēs to labāk saprastu -, Viņš nekad nebeidz caur Svēto Garu svētīt Sava mīlotā Dēla dibināto Baznīcu.**”[4] Šie svētā Hosemarijas vārdi mūs piepilda ar mierinājumu un drošību, neraugoties uz šķēršļiem, kas tik daudzās jomās stājas svētceļojošās Dieva tautas ceļā. „**Nezaudējiet palāvību,**” viņš turpina, „**svētā Baznīca ir nesagraujama (...).** Turklāt ievērojiet, ka pat tad, ja mums ir jāatzīst, ka vājuma izpausmju ir vairāk nekā drosmīgu varoņdarbu, joprojām paliek šī mistiskā realitāte – skaidra,

**neapstrīdama, pat ja ar sajūtām
neuztverama – Kristus Miesa, kas
ir pats mūsu Kungs, Svētā Gara
darbība un Tēva Mīlestības pilnā
klātbūtne.”[5]**

Domāju, ka gaidāmā Jāņa Pāvila II
beatifikācija būs vēl viena zīme, kas
liecinās par Kristus mistiskās Miesas
svētumu, Svētā Gara atjaunojošo
spēku un Dieva Tēva žēlsirdību, un
galu galā par Svētās Trīsvienības
mīlestību uz Baznīcu, kuru tā nekad
neatstāj. Es lūdzu Dievu par to
(vienlaikus esmu par to cieši
pārliecināts), lai šī svētā Pāvesta
pacelšana uz altāriem pagodināšanai
pasaulē un Baznīcā izsauktu jaunu
ticības un mīlestības vilni un
pateicību mūsu Kungam, un
uzticības pilnu pievienošanos
Baznīcai, mūsu Mātei. Es vienmēr
biju aizkustināts, kad Jānis Pāvils II,
runājot par uzticību un lietojot
līdzīgus izteikumus tiem, kas
atrodami svētā Hosemarijas

sprediķos, apliecināja, ka nepieciešams priekšnosacījums šai lojalitātei ir “nepārtrauktība” daudzu gadu garumā.

Pa to laiku gatavosimies Lieldienām, kā es jau mudināju vēstules sākumā, un mūsu personīgajā lūgšanā apcerēsim šo nedēļu liturģijas Evaņģēlija tekstus. Tāpēc drosmīgi palūkosimies sevī, lai redzētu, vai mēs esam sekojuši un vai sekojam tuvu līdzās Kristum, vai esam klausījušies Viņa teiktajā un vai esam to pildījuši, vai nevēlamies nekad neatstāt Viņu vienu.

Nākošajā svētdienā, kas būs ceturtā Lielā Gavēņa svētdiena, mēs lasām fragmentu par kopš dzimšanas aklā dziedināšanu, kurā Kristus atklājas kā pasaules Gaisma. Viņš aklajam uz acīm uzzieda javu, ko bija taisījis no putekļiem un savām dievišķajām siekalām, un sacīja: *Ej, mazgājies Siloe (t.i. tulkojumā “sūtītais”) dīķī!*

Viņš aizgāja, nomazgājās un atnāca redzīgs.[6] Pēc tam evaņģēlists mums stāsta dialogu starp Jēzu un šo vīru. Katram no mums šo Jēzus jautājumu aklajam vajadzētu aplūkot kā personīgi sev adresētu: *Vai tu tici uz Dieva Dēlu?*[7] Vai tu tici patiesi – tātad ne tikai ar prātu, bet arī ar sirdi un gribu, ar visu savu esību -, ka Kristus ir tavs Pestītājs, ka Viņš ir cilvēktapušais Dieva Dēls, kurš par tevi un par mani ir miris un augšāmcēlies? Šis ticības apliecinājums, ko Lieldienu naktī mēs svinīgi atjaunojam, uzliek mums pienākumus, tas attiecas uz visu mūsu dzīvi un neatstāj vietu egoistiskiem plāniem vai kādu spraudziņu, kur noslēgties savā šaurā Es. Cīnīsimies, lai bez kavēšanās un ar prieku spētu atteikties no tiem mūsu plāniem, kuri, pat ja tie ir gudri un pārdomāti, ir pretrunā ar Plānu (ar lielo burtu), kas Dievam ir priekš katra no mums. Neatlaidīgi meklēsim veidus, kā

palīdzēt citiem atvērt acis Dieva
gaismai; pazemīgi lūgsim Dievam
ticības žēlastību mums pašiem un
citiem.

Vēl pēc nedēļas, piektajā Gavēņa
svētdienā, mēs klausīsimies stāstu
par Lācara uzmodināšanu. Jēzus
paveic iespaidīgu brīnumu un
dailrunīgā veidā atklāti demonstrē
savu dievišķību; jo kurš gan cits spēj
atdzīvināt cilvēku, kas jau vairākas
dienas ir miris, ja ne vienīgi Dievs?
Skolotājs vēršas pie mums līdzīgi kā
pie Martas, Lācara māsas: *Es esmu
augšāmcelšanās un dzīvība: kas uz
mani tic, lai arī viņš būtu nomiris,
dzīvos. Un ikviens, kas dzīvo un tic uz
mani, ne mūžam nemirs. Vai tu tici
tam?* [8] Un tā sieviete, neraugoties
uz acīmredzamiem un sāpīgi
sajūtamiem pierādījumiem, kas
liecina, ka viņu brālis ir miris,
nevilcinās apliecināt savu ticību
dzīvības un nāves Dievam: *Tiešām
Kungs, es esmu ticējusi, ka Tu esi*

Kristus, dzīvā Dieva Dēls, kas atnācis šinī pasaulē.[9] Un brīnums notiek. Un tādi brīnumi notiks arī mūsu dzīvē un daudzu citu dzīvēs, kurus mēs gribam pavadīt viņu ceļā pie Jēzus, ja vien mums netrūks ticības. Kā mums apsolīja svētais Hosemarija: „**Nekad nekrīti izmisumā! Atceries, ko Marta teica Kristum par savu mirušo brāli Lācaru: „Iam foetet, quatrIduanus est enim,” – „Viņš jau nelabi ož, jo ir jau pagājušas četras dienas.”Ja tu dzirdēsi Dieva balsi un paklausīsi, kad Dievs sacīs: „Lazare, veni foras!” – „Lācar, nāc ārā!” – tad arī tu atgriezīsies dzīvē.**”[10]

Ar gaišredzību, ko Dievs viņam bija dāvājis, lai aptvertu Svēto Rakstu garīgo nozīmi, mūsu Dibinātājs bieži tika mūs aicinājis iedziļināties šajā ainā. 1964. gadā, uzrunājot nelielu ļaužu grupu, viņš mums teica: „**Domājot par tās ģimenes, par to**

**brīnuma liecinieku prieku,
domājot par paša Jēzus
iepriecinājumu, kura sirds bija
prieka pārpilna citu laimes dēļ
(līdzīgi kā viņš raudāja redzot
Martas un Marijas asaras), man
ienāca prātā šautru lūgšana, ko
mēs tik bieži izsakām: *omnia in
bonum!* (sal. Rom 8, 28), viss, kas
notiek, nāk par labu. Arī ciešanas,
ciktāl mēs tās necenšamies mulķīgi
veicināt vai neizgudrojam tās savā
samudžinātajā fantāzijā. Lai kas
arī notiktu mūsu dzīvē, ja mēs sevi
nododam Dieva rokās, mēs radīsim
mieru un spēku, jo dievišķā
žēlastība pārvērtīs mūs par
efektīviem instrumentiem.”[11]**

Pūpolu jeb Palmu svētdiena noslēdz
Lielo Gavēni un ievada Ciešanu
nedēļu. Tā ir it kā portīks, caur kuru
mēs tiekam ievesti šajās dienās, kas
ir tik izšķirošas atpestīšanas vēsturei.
Lielās Ceturtdienas rītā bīskaps ar
saviem priesteriem koncelebrē Svēto

Misi, kurā piedalās arī daļa ticīgās tautas. Šīs Mises laikā tiek pasvētītas svētās eļļas, kas kalpo altāru svētīšanai, katehumēnu iesvaidīšanai, kuri līdz ar Kristību kļūst līdzīgi altāriem kalpošanai Dievam, un lai sniegtu Slimnieku sakramentu. Tiek iesvētīta arī hrizma, kas ir Iestiprināšanas sakramenta matērija, kas kristītajiem dāvā pilngadību Kristū. Šo svinību laikā priesteri atjauno priesterisko solījumu, ko ir devuši savā ordinācijas dienā. Uz šīs liturģijas svinēšanu vienkopus ir sapulcējušies visi priesteriskās tautas locekļi, kalpotāji un ticīgie laji. Cik piemērots brīdis, lai vēl sirsnīgāk lūgtu Jēzu, Mūžīgo Priesteri par to, lai mums būtu daudz svētu priesteru un lai pasaulē dzīvojošie ticīgie ļaudis – vīrieši un sievietes – visā nopietnībā tiektos sasniegt svētumu, katrs savā vietā!

Vakara Misē *in Cena Domini* (Kunga Pēdējo vakariņu Mise) mēs it īpaši atceramies Euharistijas un kalpojošās priesterības iedibināšanu. Lieldienu Noslēpuma sakramentālās atjaunošanas šodiena, Krusta, kuru Kungs paredzēja Pēdējo Vakariņu laikā, šodiena ir klātesoša katrreiz, kad tiek svinēta Euharistija, taču Lielajā Ceturtdienā pavisam īpašā veidā. Ļausimies apbrīnam Kalvārijas Upura mūžīgās aktualitātes priekšā, it īpaši Misē *in Cena Domini*. Šajā dienā pirms konsekrācijas Romas kanons uz priesteru lūpām liek vārdus, kas tiek izteikti tikai šajos svētkos: *Tai vakarā, pirms Viņš mūsu un visu cilvēku pestīšanas labā atdevās ciešanām, Viņš ņēma maizi savās svētajās un cienījamās rokās...* [12]

Lūgsim Vissvēto Trīsvienību, lai mēs nekad neaizmirstu par šo Kristus neizmērojamo Mīlestību. Viņš ne tikai vienu reizi atdeva savu dzīvību

pie Krusta, bet arī vēlējās iedibināt Svēto Euharistiju un Priesterību, lai vienmēr un visur līdz pat viņa godības pilnajai atnākšanai laiku beigās mēs varētu būt dzīvā un patiesā kontaktā ar Viņa Pestīšanas Upuri. Locīsim ceļus „pielūgsmē šā Noslēpuma priekšā: liela Noslēpuma, žēlsirdības Noslēpuma. Ko vēl vairāk varēja izdarīt Jēzus priekš mums? Patiesi”, rakstīja pāvests Jānis Pāvils II savā pēdējā enciklikā, „Euharistijā Viņš mums rāda mīlestību, kas sniedzas ‘līdz galam’ (sal. Jņ 13, 1), mīlestību, kas nezina mēru.”[13]

Lielās Ceturtdienas vakara Svētā Mise mūs ievada atmiņās par mūsu Kunga ciešanām un nāvi nākošajā dienā. „***Pastāv nesaraujama saistība starp Pēdējām Vakariņām un Jēzus nāvi. Pēdējās Vakariņās Jēzus dāvā Savu Miesu un Asinis, tas ir, Savu zemes eksistenci, Sevi pašu, tā paredzot Savu nāvi un pārvēršot to par mīlestības***

aktu.”[14] Šajā dienā pagodinot Svēto Krustu, pateiksim savam Pestītājam sirsnīgu „*Paldies!*”, kas kopā ar vēlmi būt Viņam ļoti uzticīgiem, mudina mūs ar neatlaidību un prieku turpināt iet pa svētuma ceļu.

Un tā mēs nonākam līdz Augšāmcelšanās priekšvakaram. Gaidot Kunga galīgo triumfu, Lielā Sestdiena ir klusuma un rekolekciju diena. Altāri nav apsegti, netiek svinēta liturģija; mēs pamanām arī Altāra Sakramenta neesamību, kas ir novietots citā vietā un glabāts gadījumam, ja kādam mirstošajam būtu jāsniedz Komūnija. Šajā gadā Lielā Sestdiena iekrīt 23. aprīlī, kas ir svētā Hosemarijas Pirmās Svētās Komūnijas un Iestiprināšanas gadskārtā.

Šis apstāklis, ka nevar svinēt Euharistisko Upuri, atsauc man atmiņā, ka dienā, kad bija mūsu

Dibinātāja priesterības zelta jubileja, dievišķā Providence bija izkārtojusi tā, ka viņš nevarēja celebrēt Svēto Misi, jo tā bija Lielā Piektdiena.

Neraugoties uz to, visa viņa diena bija *Mise* kā vienmēr (iespējams pat intensīvāka kā parasti), jo viņam bija ļoti cieša tuvība ar Krusta Upuri.

Aicinu jūs šo trīs Svēto dienu laikā lūgt viņa aizbildniecību, lai mēs paliktu cik vien iespējams cieši saistīti ar mūsu Kunga pilnīgo Upuri, Viņa pašuzupurēšanos par mums.

Visbeidzot, Lieldienu Vigilijā

„atjaunojot kristību solījumus, no jauna apliecinām, ka Kristus ir mūsu dzīves Kungs, dzīves, kuru Dievs mums ir piešķīris, atdzimstot „no ūdens un Svētā Gara”, un vēlreiz apstiprinām mūsu stingro apņemšanos atbilst žēlastības darbībai, lai būtu Viņa mācekļi.”[15]

Un kā vienmēr vēršos pie jums ar lūgumu: lūdzieties par maniem nodomiem. Šajās pēdējās nedēļās, kā jau esmu jums teicis, nozīmīgākie notikumi ir Japānas zemestrīces sekas un militārie konflikti dažādās pasaules vietās, it īpaši Zilonķaula Krastā un Lībijā. Griezīsimies pie Dievmātes, Miera Karalienes, piesaucot viņu ar ticību Rožukroņa lūgšanas litānijā. Turpināsim domās būt kopā ar Svēto Tēvu, it īpaši 19. aprīlī, datumā, kas ir gadskārta kopš viņa ievēlēšanas par svētā Pētera pēcteci. Lūdzieties arī par mani, jo 20. aprīlī sākas jauns manas pastorālās kalpošanas Baznīcai gads Opus Dei prelāta statusā.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. aprīlī.

[1] Benedikts XVI, Vēstījums 2011.
gada Lielajam Gavēnim, 04.11.2010.,
Nr. 3.

[2] *Jņ* 14, 6.

[3] Stundu liturģija, Ceturtās Gavēņa
svētdienas otrais lasījums (Sv.
Augustīns, *Psalmu komentārs*, 34, 9:
CCL 36, 316).

[4] Sv. Hosemarija, Sprediķis
"*Baznīcas pārdabiskais mērķis*",
28.05.1972.

[5] *Turpat*.

[6] *Jņ* 9, 6-7.

[7] *Turpat*, 35.

[8] *Jņ* 11, 25-26.

[9] *Turpat*, 27.

[10] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 719.

[11] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 22.07.1964.

[12] Romas Misāle, Pirmā Euharistiskā lūgšana, Lūgšana *Qui pridie* Lielās Ceturtdienas vakara Misē.

[13] Jānis Pāvils II, Enciklika *Ecclesia de Eucharistia*, 17.04.2003, Nr. 11.

[14] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 31.03.2010.

[15] Benedikts XVI, Vēstījums 2011. gada Lielajam Gavēnim, 04.11.2010., Nr. 2.